

Ens ha arribat

No estan per fer sopars

Els famosos *homes de negre*, enviats per la troica comunitària per vigilar els comptes del Regne d'Espanya no estan per

romànços. Ja han rebut algunes invitacions de diverses institucions financeres, però la seva resposta, segons es co-

menta per Madrid, és que no han vingut a celebrar sopars, sinó amb un propòsit ben diferent: controlar els

comptes espanyols de prop i, sobretot, els balanços dels bancs rescatats. Ara examinen els plans de recapitalització.

Un sofà a la riba

Josep M. Fonalleras

Campanya

Comença una campanya electoral que serà diferent de totes les altres i que, agradi o no, es centrarà en el debat sobre la futura independència de Catalunya. Amb aquesta frase, si l'hagués escrit fa dos mesos, hauria rebut la trucada del cap d'opinió d'aquest diari amb l'amable suggeriment que canviés el contingut de l'article. Hauria sigut tan estrany parlar aleshores d'eleccions i, més encara, d'uns comicis que seran, es miri com es miri, històrics! I ho seran no solament perquè es van plantejar d'aquesta manera just en el moment en què el president de la Generalitat els va convocar sinó perquè fins i tot les forces polítiques contràries a la independència s'han adonat que el 25 de novembre és una data clau, un dia en què s'haurà de començar a clarificar el futur immediat d'aquest país.

La campanya ens durà a la confirmació de l'optimisme o a la desolació de les il·lusions perdudes

Ens plantegen molts interrogants, aquestes eleccions. ¿Fins on arribarà l'aposta sobiranista de Mas? ¿Hem de pensar que les paraules de Duran i Lleida, un gerro d'aigua freda, són una opinió estrictament personal, un desig d'apagar el foc o una tàctica de la coalició? El temor que l'afany secessionista sigui una cortina de fum, un brindis al sol, encara és present, però, al mateix temps, no es pot negar la contundència i la regularitat, la continuïtat del capteniment de Mas, entestat a anar més enllà dels límits que sempre s'havia marcat Convergència. ¿I la caiguda del PSC? ¿Serà tan fenomenal com pronostiquen les últimes enquestes? ¿I la pujada de Ciutadans? ¿No introduirà un factor notable de crispació, un més, a través d'aquesta aparença de liberalisme que amaga un posat netament extremista? ¿I l'embranchida de la CUP? ¿Serà un factor no previst en el panorama actual?

El fet és que assistirem a uns dies d'una gran efervescència. Hi haurà paraules per a tots els gustos i les posicions contràries arribaran de ben segur a l'exasperació. Ja n'hem tingut exemples amb vídeos i manifestos. I els que queden. Som conscients que l'endemà, el 26, s'obrirà un període inèdit que ens durà a la confirmació de l'optimisme o a la desolació de les il·lusions perdudes.

Les cares de la notícia

CONSELLER DELEGAT D'IAG

Willie Walsh

L'oportunitat del Prat

El grup IAG (British Airways més Iberia, però sota control britànic) inicia una operació gràcies a la qual aconseguirà el 100% de Vueling. Aquesta operació hauria de servir per potenciar el Prat. I segurament serà així, perquè els britànics es mouen per raons de negoci, no de política. Caldrà estar atents.

ADVOCADA GENERAL DEL TJUE

Juliane Kokott

Toc d'atenció al legislador

Cada dia que passa són més les veus en contra de la normativa espanyola sobre els desnonaments. Ara la veu crítica arriba d'Europa, concretament que l'advocada general del Tribunal de Justícia de la UE, que ha dictaminat que la llei no garanteix la protecció dels consumidors en cas de clàusules abusives.

SENADORA DELS EUA

Elisabeth Warren

Estrelles en ascens

Professora de Harvard, amb escassa experiència en política, s'ha convertit en la primera dona senadora de Massachusetts. Estrella en ascens dels demòcrates, és una de cares noves que s'estrenen a la Cambra de Representants i el Senat dels EUA, on ha augmentat la presència de dones.

DIR. DE DOCUMENTALS DE TVC

Dolors Genovès

El futur del país

La periodista ja està rodant el documental que tanca la trilogia iniciada amb *Adéu Espanya?*, que, a banda d'analitzar l'abast del sobiranisme i la viabilitat econòmica de la independència, vol reflexionar sobre la Catalunya que es vol construir. Una anàlisi exhaustiva del present i el futur del país.

Vuits i nous Els dos rius

Manuel Cuyàs

Dissabte al migdia, passejant pel pla de Beret, em vaig acostar al punt on tenen l'origen el Garona i la Noguera Pallaresa, i em va venir a la memòria la cèlebre tornada de la poesia *Noguera i Garona* que Verdaguier va incloure a *Canigó*: "Noguera per Alòs, tot joguïnós, / Garona per Aran, tot rondinant". En la poesia, Verdaguier jutja amb severitat el Garona pel fet que, havent nascut en aquest cantó de la frontera i sent "germà bessó" de la Noguera, vagi a desembocar a l'Atlàntic passant per França: "Espanyol que s'afrancesa, / lo Garona, mal paísà, / du a la França la riquesa / que en Espanya atresorà". L'autor

de *L'emigrant i Pàtria* les gastava així: el Garona és un "espanyol que s'afrancesa" i en conseqüència un "mal paísà", que vol dir mal patriota. Mal patriota espanyol. En aquell moment l'aversion als francesos, als gavatzos, s'imposava a tot i sempre calia comptar amb Espanya per si de nou se'ls havia de fer front. I això que el mossèn dedica *Canigó* "als catalans de França".

Mentre em trobava recitant i cavil·lant davant els dos cursos d'aigua, vaig pensar que ja no venia d'aquí de fer-me el savi i vaig recular dos mil cinc-cents anys per anar a trobar Heràclit. El filòsof arcaic va deixar fixada la impossibilitat que l'home es pugui banyar dues vegades en un mateix riu. Volia dir que com que els rius

ANTHONY GARNER

flueixen constantment –igual que tot en aquesta vida–, el banyista que és l'home no pot atrapar l'aigua que ha passat avall. Volia dir també que com que l'home és igualment canviant i no és avui el mateix de demà, el riu no acull mai la mateixa persona, ni que sigui en un tram estancat. Heràclit em dispensarà però jo l'altre dia, al pla de Beret, em vaig banyar en els mateixos rius on s'havia banyat el mossèn poeta fa més de cent anys. El Garona i la Noguera portaven una altra aigua però eren els mateixos, amb

idèntics noms, que van inspirar Verdaguier i que a mi em van conduir a la seva obra. Si els rius fossin tan canviant i nosaltres tan diferents d'un dia per altre, la confluència entre el poeta i la meua persona no hauria estat possible. Allà dalt, dissabte, em vaig sentir més acostat a Parmènides. Contrincant d'Heràclit, deia que "el ser és i el no-ser no és", que vol dir que tots i tot formem un cos únic, compacte, sense fissures ni fluències.